

Přijď Tvůrce, Duchu Svatý, k nám

(Hymnus: Veni creator Spiritus)

A navštiv myslí našich chrám,
Sestup z nebeské výsosti,
Srdce nám naplň milostí.

Tys utěšitel pravý zván,
Tys dar, jenž Bohem Věčným dán,
Zdroj živý, plamen, lásky dech,
Tys posvěcení myslí všech.

Ty sedmi darů studnice,
prst Otcovy jsi pravice,
tys Bohem přislíbený host,
ty dáváš ústům výmluvnost.

Rač světlo v mysli rozžehnout,
vlij do srdcí nám lásky proud,
našeho těla slabosti
zhoj silou svojí milosti.

Dál nepřítelé zapuzuj
a duši pokoj uděluj,
ať vždycky pod Tvým vedením
vyhnem se vlivům škodlivým.

Nauč nás Boha Otce znát
a Syna jeho milovat
a v Tebe, Duchu svatý, zas
důvěrovati v každý čas.

Zněj Bohu Otci píseň chval
i Synu, který z mrtvých vstal,
též Duchu, dárci radosti,
zněj chvála celou věčností.

Přijď ó Duchu přesvatý,
rač paprsek bohatý

(Hymnus: Veni sancte Spiritus)

světla svého v nás vylít.
Přijdi Otče ubohých,
dárce darů přemnohých,
rač nám myslí osvítit.

Božský utěšiteli,
něžný duší příteli,
rač nás mile zotavit.
V práci libý pokoji,
Smiřiteli v rozbroji,
Rač nás v pláči utišit.

Světlo duši blažící,
srdce v Tebe věřící,
rač milostně naplnit.
Člověk bez Tvé pomoci,
slábne a je bez moci,
vše mu může uškodit.

Viny z duší našich smaž
a vyprahlá srdce svlaž,
raněné rač vyhojit.
Srovnej, co je zkřiveno,
zahřej, co je studeno
a nedej nám zabloudit.

Rač nás v Tebe věřící,
vroucně Tebe prosící,
dary sedmi podělit.
Uděl v ctnosti prospěchu,
v smrti dodej útěchu
a dej v radost věčnou vjít.

Sešli svého Ducha a všechno bude stvořeno - a obnovíš tvář země.

Modleme se. Bože, jenž jsi srdce věřících osvícením Ducha svatého poučil a posvětil, dej ať
v tomto Duchu správně smýšlíme a z jeho útěchy se stále radujeme. Skrze Krista, našeho
Pána. Amen.

Novéna k Duchu svatému.

Po celou nověnu číst:

- 1. list Janův.

- z breviáře: Exhortace kněze Origena ze svátku sv. Marcelína a Petra, mučedníků.

- liturgické texty všech 10 dnů před sesláním Ducha svatého

- Iz 6.

- II. čtení brev. 7. Út velik. (5. den novény), 7. Čt velik. (7. den novény)

- Písně 422-425, "Naplnuj mne Duchem svým" a další... Otče náš milý Pane, dej nám Ducha svatého (breviář: Slavnost Seslání Ducha Svatého) Kristus seslal těšitele apoštolů rodině...

- Jan 7,37-39 Žizní-li někdo, ať přijde ke mně a pije. A kdo ve mne věří, jak praví Písmo, proudy živé vody budou tryskat z jeho nitra.

To řekl o Duchu, jehož se mělo dostat těm, kteří v něho uvěřili. Dosud totiž Duch nebyl dán, protože Ježíš ještě nebyl oslaven.

- Iz 58,11

- Joel 3,1-5

- Mt 16,18nn

- Ty jsi Šimon (=slyšící - Šimon slyšící hlas Otce), budeš se nazývat Kefas - pokud slyší ten hlas, bude silný jako skála (tehdy k němu promluvil s mocí) ... nezjevilo tělo a krev (to musí odložit...), ale můj Otec. (tím, že tak promluvil, tu moc mu slíbil. (Bůh své sliby jistě splní. Petře plný radosti ("blahoslavený"), vytrvej od této chvíle! Neboj se a věř.

- 1Král 2,26-3

- 2. čtení z breviáře - sv. Efréma 9.6.

- 2. čtení z breviáře pátek+sobota 7. týdne velik. (8. a 9. den novény)

Letnice se slavily 50 dní po vyjití z Egypta na památku vyhlášení Desatera na hoře Sinaj. Tehdy jim Bůh tak promluvil do srdce, že už nechtěli slyšet jeho hlas.. Slíbili, že budou poslouchat Mojžíše, prosili, aby jim tlumočil Boží slovo. (Nyní je třeba poslouchat Ježíše.) Celá hora se třásla bylo vidět oheň a kouř - to jim nahnalo veliký strach. - Když Petr vyšel z večeřadla, nikoho se nebál, protože všichni venku byli naplněni bázní před Bohem. (Josef Egyptský řekl svým bratrům: "Nebojte se mně, protože já se bojím Boha.) A začali mluvit (Petr a apoštolové) mnoha jazyky - anebo spíš všechny jazyky rozuměly jejich řeč.

Hle, vložím jim svůj zákon do srdcem a budou zachovávat má přikázání...

- Ježíš říká o Duchu svatém: "Bude mluvit, co uslyší", (co má přijít, co se má stát - co se má stát).

- On mně oslaví, z mého vezme. Jako vzal Bůh z Mojžíšova Ducha a udělil sedmdesáti starším, tak vzal Bůh z Ježíšova Ducha a udělil Apoštolům.

- texty svatodušní vigilie - Misálek

- slavnost seslání Ducha svatého - hod Boží svatodušní - Misálek

Pane, náš Bože, darovals nám ve svátosti biřmování Ducha svatého, který nás posvěcuje a sjednocuje s Kristem. Máme být před světem svědky Kristovy radostné zvěsti, jeho lásky, jeho smrti a vzkříšení.

Pomáhej nám, abychom byli živými údy Církve, abychom tě v ní oslavovali skrze Krista v Duchu svatém. Pomáhej nám vedením Ducha Svatého, abychom sloužili všem lidem, jak to činil Ježíš Kristus.

Předmluva

Na pokyn Pána konali svou první nověnu k Duchu svatému apoštolé. Podle jeho příkazu se odebrali ještě večer v den nanebevstoupení do večeřadla v Jeruzalémě a setrvali tam devět dní v horlivé a jednomyslné modlitbě, až jim ráno desátého dne bylo uděleno vytoužené, vymodlené, zaslíbené štěstí: Duch svatý, Utěšitel, sestoupil na ně nejbohatší milostí.

Proto si církev každoročně připomíná seslání Ducha svatého slavností letnic: jednak z vděčnosti za tento největší dar milosti, za tento nejskvělejší plod vykoupení, jednak aby se rok co rok účastnila duchovního návratu Ducha svatého. Tak ani nám není nic bližšího, než abychom se na to připravovali jako apoštolé před sesláním Ducha svatého. Vždyť milost každé slavnosti letnic není nic jiného než rozšíření a udělení první milosti letnic!

Proto ti zde chci trochu vysvětlit v deseti rozjímáních - k přípravě na svatodušní slavnost - obdivuhodnou modlitbu k Duchu svatému. Veni, sancte Spiritus (Přiď, ó Duchu přesvatý), kterou se církev svatá modlí o svatodušní slavnosti jako sekvenci po druhém čtení při Mši svaté.

Nedá se s jistotou tvrdit, kdo tuto krásnou modlitbu složil. Jedni ji připisují Heřmanu Chromému, opatu z Reichenau (+1054), jiní francouzskému králi Robertovi (+1031), jiní zase papeži Inocenci III. (+1216).

Jistě ti nemusím připomínat, že tato pobožnost k Duchu svatému není vůbec vázána na svatodušní slavnost, ale je možné ji s velkým užitekem konat kdykoli během roku. Neboť světlo, útěchu, a milost Ducha svatého potřebujeme stále!

Proto je také krásný křesťanský pozdrav: Milost Ducha svatého budiž a zůstávej s námi nyní a vždycky. Amen!

Tato nověna je z knihy preláta dr. Josefa Waltera z Innichen: Duch svatý ve svých milostech a darech, Brixen, asi 1902.

Přípravné rozjímání

Přiď, ó Duchu přesvatý, rač paprsek bohatý světla svého v nás vylít.

1. K přípravě na nověnu k Duchu svatému ti nic tak neposlouží, jako když se opravdu živě vmyslíš a ponoříš do toho, co se nám vypráví o apoštolech, když se vzpamatovali z vytržení, ve kterém jejich oči nazíraly majestátní nanebevstoupení Páně:

"Potom se vrátili do Jeruzaléma z hory, která se nazývá Olivová, kde bydleli: Petr a Jan, Jakub a Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův, Šimon Horlivec a Juda, Jakubův bratr. Ti všichni jednomyslně setrvali v modlitbách spolu se ženami, s Ježíšovou matkou Marií a s jeho příbuznými!" (Sk 1,12-14).

Toto bylo opravdu semenem církve, které čekalo na dech Ducha svatého, aby jím bylo oživeno a tak oživeno se rozrostlo po celé zemi a žilo dále až do konce časů. Tento duch stále působí v církvi a sdílí se všem jejím údům. Seslání Ducha svatého se týká nás všech! My všichni se tedy máme také duchovně sjednotit s prvními Ježíšovými učedníky, být v milostiplném večeřadle a v sobě vytvořit ducha, který tam vládl: ducha usebranosti a ducha modlitby.

Uzavřeme i my dveře vnějších smyslů, aby se duše snadněji otevřela milostnému hlasu Božímu.

2. Přenesme se tedy do nálady, která oživovala ono svaté shromažďování.

Především zde vládl nejvnitřnější pocit vlastní nemohoucnosti. Bylo to zcela oprávněné, neboť úloha, kterou dal Pán apoštolům a učedníkům, byla příliš vysoká: mají se stát učiteli všech národů - mají získat Kristu celý svět! A přitom nemají nic, docela nic, co by je k tomu uschopňovalo! Nadto je očekával útlak, pronásledování a mučednictví, jak jim Pán předpověděl. Komu by se před těmito vyhlídkami nesvíralo srdce?

Jim zaslíbený Utěšitel je ke všemu tomu mohl uschopnit a posílit. Opravdu se cítili jako ubohé, opuštěné sirotky, které si samy nemohou pomoci a nacházejí svou útěchu jen v zaslíbení Páně: **"Budu prosit Otce, a dá vám jiného Utěšitele, aby s vámi zůstal navždy... Nenechám vás jako sirotky"** (Jan 14,16 a 18).

Za druhé vládla v jeruzalémském večeradle velká touha po Duchu svatém - nejen proto, aby přišel na pomoc úplné nemohoucnosti, nýbrž také kvůli všemu tomu dobru, které jim Pán řekl o Duchu svatém a o jeho darech. Jak jim ho přitažlivě popisoval! Hned jako Ducha pravdy, pak jako Sílu shůry, opět jako sladkého Utěšitele, který jim bude všechno ve všem, ano, úplně jim nahradí jeho vlastní přítomnost - takže je pro ně dokonce dobré, když on odejde, aby k nim přišel Duch svatý.

Jaká to byla skvělá zaslíbení a jaké tedy bylo toužebné očekávání Ducha svatého! Jak již tehdy začalo v církvi ono "Přijď, ó Duchu přesvatý!" Ano, jistě nikdy nebylo toto volání po Duchu svatém tak vroucně modleno jako tehdy v jeruzalémském sále.

Snažme se vniknout a připojit se do tohoto zbožného smýšlení, které ovládlo toto svaté společenství. Také usilujme o hluboké vnitřní proniknutí myšlenkou, jak jsme nemohoucí. Jako mrtvý nemůže pohnout ani prstem, tak ani my bez oživení Duchem svatým nedokážeme nic vykonat ani ke cti Boží, ani ke slávě duší, ani k prospěchu vlastní duše.

Také uvažujme, jakým nekonečně velkým, sladkým a bohatým darem je Duch svatý - jak skrze Ducha svatého dostáváme vše, co může duši v tomto životě obšťastňovat. Jak nejen plní všechna zbožná přání, ale uděluje daleko více nad to, co může srdce vůbec tušit.

Zde je na místě probouzet srdce k vroucí touze po Duchu svatém a s plnou důvěrou Ducha svatého vzývat především o ty dary, po kterých naše srdce zvlášť prahne. Teď se vyplatí z hloubi nitra žadonit:

Přijď, ó Duchu přesvatý, rač paprsek bohatý světla svého v nás vylít!

Nemáš však pouze jednou vyslovit tuto modlitbu, ale mnohem častěji ji opakovat se vzrůstající zbožností!

3. Kdybychom nahlíželi, s jakou zbožností, vroucností a vytrvalostí setrval tento zbožný zástup jednomyslně na modlitbách, bezpochyby bychom toužili modlit se také tak vroucně jako oni.

Kdo ti však brání, aby ses k tomuto svatému zástupu nepřipojil? I ty můžeš jednomyslně setrval v modlitbě spolu se ženami a Marií, matkou Ježíšovou, s apoštoly a s jeho příbuznými. Oni tě rádi přijmou do svého středu, jsou ochotni spojovat své modlitby s tvými. Ano, oni již tehdy - zvláště Ježíšova matka - i za tebe úpěli o milostiplné navštívení Duchem svatým. Kromě toho je i tobě Duch svatý zaslíben. Což neplatí i tobě výrok božského Spasitele: **Váš nebeský Otec dá dobrého Ducha těm, kdo o něho prosí?** (Srov. Mt 7,11)

Jak tím vzrůstá zbožnost a důvěra ve vzývání Ducha svatého!

Chceš-li se však opravdu vroucně modlit a žadonit o Ducha svatého, musí ti k tomu pomáhat sám Duch svatý, který - jak nás ujišťuje apoštol - **"za nás se přimlouvá vzdechy nevyslovitelnými"**! (Srov. Řím 8,26n)

Ó ano, kéž nám tento Duch, jako tehdy, dá vroucně vzdychat po tak skvělém dobru, po zaslíbení Otce a po nejvyšším nebeském daru prostřednictvím Syna:

Přijď, ó Duchu přesvatý!

(Píseň: "Rád Tě mám, ó Pane, velmi rád ...")

Rač paprsek bohatý,

světla svého v nás vylít!

PRVNÍ DEN

Přijdi, Otče nebohých, dárce darů přemnohých, rač nám mysli osvětit! Čti: Moudr 6,2-21.

1. Kdo je tím Otcem ubohých? Je to Duch svatý! A kdo jsou ti ubožáci, které Duch svatý otcovsky miluje, o něž se otcovsky stará, s nimiž jedná jako se svými dětmi? Jsou to chudí - nikoli bohatí, jsou to pokorní - nikoli pyšní, jsou to nevědomí - nikoli svěťácky moudří. Na takové se obrací jeho volání milosti, jak píše apoštol: **"Jen se podívejte, bratři, kolem sebe, komu se dostalo povolání. A shledáte, že tu není mnoho moudrých v lidských očích, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených. A přece: ty, které svět pokládá za nevzdělané, si Bůh vyvolil, aby zahanbil moudré, a ty, kteří jsou ve světě bezmocní, vyvolil si Bůh, aby zahanbil ty, kdo mají moc, a ty, které má svět za neurozené a méněcenné, ba i ty, kteří nejsou vůbec nic, ty si Bůh vyvolil, aby zlomil moc těch, kteří jsou "něco".** (1Kor 1,26-28)

- Bude jim vládnout svým Duchem, udělí jim svého Ducha. - Boží království přichází do pokorných srdcí... Zpíváme-li: "Přijď, ó Pane, přijď do našich srdcí...", pak právě pokorným dává svého Ducha. "Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem. Vezměte na sebe mé jho, u mne najdete odpočinutí..." - Bože, svěť Králi svou pravomoc, svou spravedlnost královskému Synu. (Žalm 72)

- A odkud je toto zalíbení Ducha svatého, že právě tak ubohé lidi si dělá nádobami své milosti?

- Předně proto, že většinou u nich nachází pokorné srdce.

- Dále proto, že jejich srdce není naplněno věcmi, které si cení svět a miluje.

Bůh se pyšným protiví, ale pokorným dává svou milost. On přece nemůže sestoupit tam, kde vládne pýcha, nemůže své nebeské dary spojovat s marnými, nečistými, klamnými věcmi světa. On nemůže znesvěcovat své svaté dary a propůjčovat je zneužívání.

Proto již božský Spasitel ujišťoval, že **svět nemůže Ducha svatého přijmout, protože ho nevidí a nezná**. Dodejme ještě k tomu: nechce znát! (Jan 14,15-17) "Vy jej znáte, protože s Vámi zůstává a ve Vás bude."

Tím není řečeno, že by bohatí, urození a učení světa byli vyloučeni. Duch svatý nikoho nevyklučuje, jen se musí stát chudými duchem, své srdce musí odpoutat od lásky k pozemským věcem, musí se vzdát svého světáckého smýšlení a přijmout pokorné smýšlení. Potom i oni patří k chudým. A čím více své srdce oprostí ode všeho světáckého a od sebe samých, tím blíže si je Duch svatý přitáhne k sobě.

Je to však něco tak velikého a vznešeného a sladkého, že mnozí dokonce, aby toho ještě dokonaleji dosáhli, se úplně všeho vzdali: velkého bohatství, vysokých poct, skvělých vyhlídek ve světě. Chtěli být zcela chudí, aby tím více byli účastni darů, milostí, nebeských pokladů Ducha svatého.

2. Duch svatý je také dárce darů. Jsou to dary zcela jiného druhu než ty, které nabízí svět. Jen poslyš, co je napsáno v Knize Moudrosti o daru moudrosti: **"Dal jsem jí přednost před žezly a trůny a za nic jsem měl bohatství, s ní je srovnávaje. Neztotožňoval jsem s ní neocenitelný drahý kámen, neb všechno zlato ve srovnání s ní je jen trocha písku a stříbro lze považovati vedle ní za bláto. Miloval jsem ji více než zdraví a hezkou postavu a**

raději jsem ji chtěl mít než denní světlo, neboť její lesk svítí bez přestání" (Moudr 7,8-10).

Co k tomu říci? Neboj se, že některým slovem bylo řečeno příliš.

Je-li tento první dar Ducha svatého tak cenný, myslíš, že ostatní dary a milosti Ducha svatého mají snad menší hodnotu? Každý z jeho darů a milostí má své přednosti, každý přináší duši netušený poklad a mnohé z nich ještě útěchu, sladkost srdce a radost, která zastíňuje všechny radosti a rozkoše světa.

A tyto drahocenné dary Duch svatý štědře rozdává, neboť neskrblí svými dary a udílí každému tolik, kolik může pojmout, každému, jak se pro něho hodí, každému podle míry své preveliké dobroty. **"To vše působí jeden a tentýž Duch, který jednomu každému rozdává tak, jak chce". (1Kor 12,11)**

3. Tak vzývejme žadonivě, jak činívali ubožáci trpící bídou, vzývejme tohoto štědrého Dárce milostí!

Bohužel jsme ale vlastní vinou chudí na milosti, protože jsme příliš málo pokorní, protože jsme ještě mnohem více příliš málo chudí v duchu, protože dokonce příliš často z lenosti nebo lehkomyšlnosti nabízené milosti promarnujeme.

Tentokrát však chceme vynaložit všechnu námahu, abychom byli hodni milostí a darů Ducha svatého. Během této novény chceme opravdu vroucně, úpěnlivě prosit o milosrdenství Ducha svatého a opětovně k němu volat: "Přijď, dárce darů! Přijď, světlo našich srdcí!" (*Píseň: Přijď, ó Pane, přijď do našich srdcí, přijď, ó Pane přijď mezi nás. Přijď, ó Pane, přijď do našich srdcí a zapal oheň svojí lásky v nás!*)

Nech jen jediný paprsek svého nebeského světla padnout do mého srdce - a tento jediný paprsek mě učíní bohatším a šťastnějším než vše, co může nabídnout svět! "Přijď, dárce darů přemnohých! Rač nám mysli osvětlit!"

Ctihodný Vincenc Pallotti (+1850 Řím) podle rady své zbožné matky prosil Ducha svatého o jediný takový paprsek světla, protože byl tak málo nadaný, že nemohl dále pokračovat ve studiu. A hle! Duch svatý nechal takový nebeský paprsek zazářit v jeho srdci a Pallotti se najednou stal tak vynikajícím duchem, že nejen mohl působit jako kněz, ale byl nadto vynikající kazatel, dokonce zakladatel řeholní společnosti. Tím ho tento božský Otec nebohých ještě učinil opravdovým otcem chudých, který měl dokonce velkou péči o jejich pozemské potřeby.

Nevíš-li, o který dar máš zvlášť úpět k Duchu svatému, radím ti: vyprošuj si paprsek jeho světla, který v tobě zapálí lásku Boží. Neboť neexistuje žádné srdce na zemi, které je tak bohaté a přešťastné jako to, které je navštíveno láskou k Bohu.

Proto máš dnes a následující dny opravdu často vysílat k Duchu svatému krásnou modlitbu:

Přijď, Duchu svatý, naplň srdce svých věřících a zapal v nich oheň své lásky!

(*Čti: 1Kor 13n*)

DRUHÝ DEN

Božský Utěšiteli, něžný duší příteli, rač nás mile zotavit!

"Pošlu Vám utěšitele Ducha Svatého, ABY S VÁMI ZŮSTAL NAVŽDY." (Srov. Jan 14,1-15-17-31 Doporučuje se číst Jan kap.11-17 i více)

1. Božský Spasitel sám opětovně ujišťoval, že Duch svatý je Utěšitel. Ano, když dobrý Spasitel odešel k Otci a zanechával své ve světě uprostřed nebezpečí a pronásledování, měl

být Duch svatý jejich jedinou útěchou a utěшитelem. Jak skvěle však Duch svatý tehdy plnil tento svůj úřad Utěšitele, nás poučují Skutky apoštolské, které stále a stále vypravují o radosti a jásotu srdce, jimiž přes všechny nesnáze bohatě zahrnoval první křesťanskou obec v Jeruzalémě. Ano, tato vnitřní útěcha byla tak velká, že apoštolé dokonce radostně odcházeli z velerady, protože byli uznáni za hodné trpět pohanu pro jméno Ježíš.

Můžeme tedy Ducha svatého zcela po právu nazývat tím nejlepším utěшитelem. Útěcha světa je marná, neproniká ani nezáří až do srdce, které touží po útěše - a lidská útěcha je slabou útěchou, dokonce často ani nevychází ze srdce a proto ani nejde k srdci. Ano, mnohé srdce nemůže potěšit ani celý svět a nemůže se vzpružit ani potěšujícími domluvami všech lidí.

Zcela jinak je tomu u tohoto božského Utěšitele. Vstoupí-li do srdce, prchá všechn smutek a strach. Řekne-li jediné slovo, brzy jsou utiшены slzy. Dotkne-li se srdce, vzejde v něm pokoj a radost, vše je klidné, vše je dobré, duši je tak dobře. Neexistuje žádné tak zdeptané, starostmi tísněné, tak zcela opuštěné srdce, které by nemohl tento Utěšitel, nejlepší ze všech, najednou ponořit jediným paprskem své milosti v nejsladší útěchu.

Když se svatá Terezie Veliká jednou pro zakládání jistého kláštera ocitla v největší tísní srdce, uslyšela vnitřně toto jediné: "Terezie, jsem u tebe!" A tento výrok stačil, aby její srdce naplnil nebeskou útěchou. Tak dává útěchu Duch svatý - Utěšitel ze všech nejlepší.

"Já budu vždy s tebou!" (Srov. Jozue 1,5-9; Jer 1,5-8-19; Mt 16,16-18)

Jedné noci měl Pavel vidění, v němž mu Pán řekl: "Neboj se, jen mluv a nemlč, protože já jsem s tebou a nikdo ti neublíží. Mnozí v tomto městě patří k mému lidu." A tak tam Pavel zůstal jeden a půl roku a učil je Božímu slovu. (Sk 18,9-11)

V noci stanul před Pavlem Pán a řekl: "Neztrácej odvahu! Jako jsi o mně svědčil v Jeruzalémě, tak musíš svědčit i v Římě." (Sk 23,11)

2. Žádný tedy div, že je Duch svatý také něžný přítel duše - sladký Host duše. Neboť po čem více touží lidské srdce než po útěše, co více potřebuje lidské srdce i v tolika starostech tohoto ubohého života než útěchy a zase útěchy?

Chceš-li však, aby Duch svatý k tobě vstoupil jako Host a přítel duše, musíš se také postarat, aby měl místo v komůrce tvého srdce - a proto musíš od sebe zahnat falešné a marné těšitele. Neboť útěcha světa a útěcha Boží nemohou být hosty v jednom srdci. Útěcha světa vylučuje útěchu Boží. Čím více se tudíž vzdaluješ světské radosti, rozptýlenosti a požitků a své srdce uvolňuješ pro tohoto Utěšitele, tím více můžeš doufat, že k tobě přijde. Nezapomínej také opravdu často a naléhavě zvat a naléhat na tohoto prvního a nejlepšího Hosta.

Božský Utěšiteli, přijď, něžný duši příteli, sladký Hosti duši!

Připomínej mu zaslíbení Páně, jímž nás ujišťoval, že Utěšitel u nás zůstane a bude v nás!

Také si však uvědom, že jako Utěšitel jedná s námi jako host, který není vždycky k dispozici, nýbrž přichází a odchází, jak je to pro duši nejužitečnější. Přitom duši zcela neopouští, dokud ona ho neopustí, ale loučí se s ní jen dočasně tím, že odnímá svou citelnou útěchu a přenechává ji rozličným trampotám, pokušením a těžkostem, aby ji zkoušel a utvrzoval ve ctnosti. Tak jednou rozličně zkoušel po pět let svatou Magdalénu z Pazzi, nechal ji beze světla, útěchy, osvěžení, až jí konečně ve svátek letnic znovu přivedl Hosta duše, po němž dlouho toužila. Ano, právě v posvátné svatodušní noci při liturgických hodinách zjistila, že je najednou zbavena strašlivých bolestí a zalita plností milosti a lásky. To bylo osvěžení!

3. Nemodlíme se tedy marně: Rač nás mile zotavit! Jak je milé tělu, když po lopotě, po dlouhém nedostatku a strádání se může zotavit za příjemného odpočinku jídlem a pitím. Jistě je však mnohem lépe duši, když si může odpočinout po těžkých bojích, trpkých zkušenostech a po tvrdých dobách a zase zakoušet útěchu Boží. Toto blažené zotavení jí přináší jediné Duch svatý. A zde je tomu opačně než u pozemského hosta: toho musíš hostit jídlem, pitím,

odpočinkem. Zde je to však božský Host duše, který tí přináší blažené zotavení, které však přesahuje, co může nabídnout svět.

Křesťane, snad potřebuješ i ty pravou útěchu duše, snad u tebe již dlouho nebyl nejlepší Utěšitel a sladký Host, protože jsi ho správně nezval, ani své srdce pro něho nepřipravil. Možná je tvá duše zcela zdeptaná a zcela zchřadne, nebude-li brzy osvěžena. Volej proto tyto dny často a vroucně k Duchu svatému:

Přijď, božský Utěšiteli, něžný duši příteli, rač nás mile zotavit!

TŘETÍ DEN

V práci libý pokoji, smířiteli v rozbroji, rač nás v pláči utiшит!

1. V práci libý pokoji - odpočinku!

Nejen tělo často zakouší tvrdou námahu a touží po klidu a odpočinku - nýbrž i duše, když je přetížena mnoha záležitostmi, zmítána všelijakými starostmi, musí se chápat práce jedné po druhé, až je skoro vyčerpána. Jak touží duše po odpočinku a klidu!

Ale kde najde duše svůj pokoj? Najde jej v Bohu a jedině v Bohu, jak to pěkně vyjádřil sv. Augustin: "Naše srdce jsi stvořil pro sebe a proto nemůže najít pokoj mimo tebe." O tom píše i autor Následování Krista, a zároveň ji zve: "Nade vše a ve všem odpočívej, má duše, vždy v Pánu, poněvadž on je věčné Odpočinutí svých svatých!" Kdyby někdo mohl uprostřed prací a starostí, které unavují a uštvávají lidské srdce, vždy odpočívat v Pánu! Nebyl by to sladký odpočinek v námahách, nebyl by to náznak onoho věčného odpočinutí, které nám bude dopřáno, až dokonáme namáhavé dílo na této zemi? Určitě ano. A kdo nám může dopomoci k tomuto sladkému odpočinutí? Duch svatý, který v nás přebývá - Duch svatý, který prostřednictvím své milosti v nás pracuje - Duch svatý, který námahu oslazuje a zařizuje ji tak, že je při veškerém vnějším vypětí uvnitř konána s posvátným klidem a důvěrou v Boha, s odevzdaností do vůle Boží, s útěchou Božího zalíbení. Jak by se také při veškeré námaze a vypětí unavil ten, koho podpírá Duch svatý svou mocí, nese svou milostí a přitom se stále nachází nejhluběji v jeho srdci? (*Přijď, ó Pane, přijď do našich srdcí...*)

2. Smířiteli v rozbroji

Podle latinského "in aestu temperies - chládku v úpalu". Jaké je to dobrodiní, když někdo skoro zmírá horkem a octne se ve stínu a najde osvěžení a ochlazení u chladného pramene. To nejlépe ocení ten, kdo byl na poušti ve Svaté zemi: hlavu pálí pražící slunce a nohy rozpálená půda. Jak se cítí jakoby znovuzrozený, když si může opět oddechnout v chladu stinného místa!

I duši nezřídka zachvátí zžírající horko a přitom často nelze najít stinné místo, ať vyhlíží, jak dokáže. Neboť příčinou tohoto často spalujícího žáru, který mučí duši, jsou naruživosti, které v ní sídlí a obklopují ji ze všech stran. Každá z nich je příčinou prudké horečky v duši, která zžírá více než palčivé sluneční paprsky.

Je to především žádostivost těla, která se nachází jako žhavé uhlí i ve zbožných a nevinných duších. A kde se zchlazovat v boji s pokušením.

Ne jinde než u Ducha svatého.

Znáš příběh tří mládenců v ohnivé peci, kde byli na rozkaz krále Nebúkadnesara. Co jim, hozeným do žáru, zjednálo pomoc? Vánek - chladivý, jako když vane z rosy (Dan 3,50).

A vanutí Ducha svatého do duše by nezjednálo osvěžení a rosou milosti by ji neuchovalo čistou a cudnou i uprostřed pokušení žádostivosti - a to tak, že na duši neulpí ani zápach

nečistého ohně, vůbec nemluvě o poskvrně? Tímto chladivým vánkem je vanutí Boží lásky, které odnímá smyslnost její sílu. Oheň Boží lásky totiž zháší smyslný oheň.

Kdo dopřál sv. Vavřinci osvěžení na rozpáleném rožni, aby přemohl vnější oheň vnitřním žářem lásky? Duch svatý, který v jeho srdci zapálil lásku.

A nebyl to také Duch svatý, který sv. Josefa Kupertinského uchoval uprostřed pokušení nečisté vášně čistého a neporušeného - nebeským chládkem, vanutím čistoty, láskou k panictví, kterou mu dal?

Tito s mnoha jinými na sobě zakusili, jak velký důvod máme ke vzývání Ducha svatého jako toho, který je v žáru chládkem, chladným vánkem!

3. Rač nás v pláči utiшит!

Ve zjevení sv. Jana se říká o těch, kteří vejdou nebeskou branou: **"Bůh jim setře každou slzu z očí: nebude již smrti ani zármutku, nářku ani bolesti už nebude, protože starý svět pominul"** (Zj 21,4).

Jako matka stírá svému dítěti slzy z očí a přitom něžně hovoří - a dítě se uklidní a utěšené se směje na dobrou matku a zapomíná na všechnu svou bolest, tak v nebi dobrý Bůh otírá slzy z očí těm, kteří přišli z velkého trápení tohoto světa - a to tak dobrotivě, mírně a důkladně, že už nebudou nikdy plakat.

Taková duše bude od té chvíle hledět do Boží tváře plná radosti, v úplném vytržení, plná blaženosti!

To je obraz, jak Bůh osušuje slzy. Takovým způsobem se to ovšem v tomto pozemském životě neděje. Děje se to zcela jinak, než osušují slzy lidé.

A to je zase úkol, který převzal Duch svatý, protože je určen, aby byl naším Utěшитelem.

V slzavém údolí se ovšem pláče! Jinak to nejde - z toho Bůh nevyňal ani svaté, ano, ty často požehnal hojnými slzami, ale přitom je neponechal bez mnohé útěchy.

Svatá Lidvína byla mnoho let pravým obrazem utrpení: plná ran a bolesti, bez ošetření, přitom ještě od lidí mnohonásobně pronásledovaná. Jak mnoho slz vyplakala! Tyto slzy jí dokonce ve velkém mrazu, ve kterém ji lidé nechali strádat, na tvářích mrzly. Zatím co tam ležela skoro ode všech opuštěna, neopouštěl ji Duch svatý, který ji vroucně v srdci těšil a její srdce oblažoval přes všechny vnější bolesti. Ano, to dokáže Duch svatý a totéž činí i všem, kteří ho věrně nosí v srdci. On je a zůstává nejlepším těшитelem v slzách - těшитelem slz!

Přijď, tišiteli slz, rač nás v pláči utiшит! "Přiznej Pánu jeho moc a čest, vyznej ho ústy a chval ho srdcem svým... Náš Bůh je slitovný a spravedlivý, přímý a laskavý je Pán... Vždyť Bůh dává dary své i moc všem toužícím a těm, kdo poprosí... Náš Bůh je slitovný..."

ČTVRTÝ DEN

Sv. Pavel ve Skutcích (8,9-24) k jistému Šimonovi: "Nemůžeš mít podíl na Duchu svatém, protože Tvé srdce není upřímné před Bohem." (Žalm 18b) "Bázeň před Hospodinem je upřímná, působí radost v srdci." (Srov. Žalm 145) "Bůh se ukazuje těm, kdo ho hledají s upřímným srdcem ... na duchu zlomené zachraňuje." - Proč jsou tito nejupřímnější? Nevládne v nich "jejich" duch, ale otevírají se Ježíšovu duchu ... Panna Maria se ve Večeřadle modlila za apoštoly až Bůh proměnil jejich srdce a bylo upřímné.

Žalm 17(18) "Miluji tě Hospodine, má sílo ..."

Světlo duši blažící, srdce v tebe věřící rač milostně naplnit!

Světlem pro duši je moudrost. (Je světlem duše!) Syn Boží, věčná vtělená moudrost, o sobě řekl. "Já jsem světlo světa, kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života." (Jan 8,12)

1. Světlo duši blažící - nejblaženější světlo - prameni blaženého světla. Světlo Ducha svatého je zde nazýváno blaženým světlem. A právem. Neboť přichází z nebeské slávy, přichází od středu Nejsvětější Trojice, z pramene, z moře, z nezměřitelné propasti veškeré blaženosti.

Zaslouží si být nazýván blaženým světlem také proto, že nám toto světlo osvětluje cestu k blaženosti tam v nebi, ale oblažuje a dává štěstí lidskému srdci již na tomto světě, neboť vše, co nám toto světlo odhaluje, je tak útěšné a tak oblažující, že by nám mohlo srdce radostí plesat. V jak skvělém světle nám Duch svatý dopřává spatřovat dobrotu, lásku, štědrost Boží, jak dokáže otevřít oči duše, aby patřila na zázraky milosti, které na ní způsobil, jak dokáže pozvedat zrak duší, aby tušily, co je v nebi připraveno těm, kdo milují Boha! A jak by neměly být okamžiky, v nichž duši o těchto věcech vzchází nové světlo, okamžiky blaženého patření?

Neméně potěšitelně působí světlo Ducha svatého, když dopřává zkroušené duši svým světlem pohled do propasti nekonečného milosrdenství Božího a když ona tam vidí, jak jí Bůh vše odpustil, jejích hříchů více nevzpomíná, daruje jí opět svou neumenšenou lásku a přátelství, jako kdyby ho nikdy neurazila, jak o ní sprádá nové a skvělé plány milosti - ach, Bože, jaké je to oblažující světlo pro kající srdce!

Skoro by se chtělo rozskočit hned lítostí, hned útechou a blažeností. Ani nevíme, zda slzy, které prolévá, patří bolestné lítosti či slasti srdce.

Opravdu: blažené světlo, světlo Ducha svatého, a ještě k tomu nevyčerpatelné. Světlo blažící, přijď do mého srdce!

2. Rač milostně naplnit. (*Rozlišování.*)

K tomu ovšem musí být srdce čisté. A není divu, vždyť zamlženým nebo zašpiněným sklem také jen slabě proniká nejjasnější sluneční paprsek. Aby se však srdce očistilo, potřebujeme pomoc světla Ducha svatého, neboť oko naší duše je již dědičným hříchem velmi zesláblé a navíc jsme je skoro zcela zaslepili tolika ostatními osobními hříchy. Kromě toho v nás vládne jistý ostych přesně a důkladně zkoumat záhyby svého srdce, poskvny duše, zákoutí svědomí.

Pryč tedy s tímto ostychem, spíše mějme posvátnou odvahu, abychom ve své duši uvedli vše do pořádku, a prosme Ducha svatého, aby svým svatým světlem pronikl co nejhrouběji. Co vše postupně odhalíme? Věci, které jsme až dosud vůbec nepozorovali - hříchy, které se zcela skrývaly, sklony, přichylnosti, odpor, vášně, kterých jsme až dosud nedbali. A jak se nám představí pod reflektorem tohoto svatého světla chyby a hříchy, které jsme skoro považovali za maličkosti?

Prorok Ezechiél vypráví, že ho Bůh pověřil probourat chrámovou stěnu, aby uviděl zločiny, které jsou tam páčány. Tak musíš i ty s pomocí Ducha svatého probourat stěnu svého srdce, abys viděl, kolik nepřistojností je páčáno v tomto chrámu Božím, a s pomocí jeho světla se rozhlížet, abys tam dal vše do pořádku.

Svatý farář arrský praví: "Duch svatý je světlo. On je ten, který nám dopřává rozlišovat pravé od falešného, dobré od zlého. Jako hodinář svou lupou prohlíží nejmenší kolečka hodin, tak i my poznáváme světlem Ducha svatého všechny jednotlivosti svého ubohého života. Tu se i nejmenší nedokonalosti jeví jako velmi veliké. Nejmenší hřích působí odpor." O jedné zbožné panně se vypráví, že naléhala na Ducha svatého, aby obdržela velikou milost poznat stav své duše. Na to měla vidění, ve kterém jí byla duše ukázána v podobě dítěte, které bylo samý vřed, tak znetvořeno.

Jak by asi v takovém případě vypadala tvoje duše! Není to sice nijak oblažující světlo, ale je to první krok, aby blažené světlo Ducha svatého mohlo proniknout do našeho očištěného srdce.

3. Srdce v tebe věřící.

Bude však Duch svatý ochoten zabývat se tak ubohým, hříšným srdcem a navštívit je svým nebeským světlem? Určitě!

Už proto, že v tomto srdci přebývá víra a že Spasitel všechny své věřící svěřil péči Ducha svatého.

Také proto, že každá duše byla vykoupena předrahou krví Kristovou, která na ní lpí.

A proto, že křesťan se stal svatým křtem duší i tělem chrámem Ducha svatého, stal se i jeho vlastnictvím a nese v sobě jeho znamení.

Kromě toho Duch svatý, protože je nekonečně svatý, má neobyčejnou touhu vést všechny ke svatosti. A jako dobrý, svědomitý lékař všude pomáhá, kam jen přijde, aby lidé byli tělesně zdraví, tak Duch svatý vynakládá vše, aby učinil lidi zdravé na duši a svaté.

Čím je však duše čistší a čím více odpovídá záměrům Ducha svatého, tím bohatěji do jejího srdce vylévá své nebeské světlo. To ve vysokém stupni zakoušeli světcí. Tak čteme o svaté Hildegardě: Když jí bylo dvaadvacet let a dostala schopnost v rukou Božích působit velké věci, zakusila na sobě nové vylití Ducha svatého. Neboť náhle viděla, jak se otvírá nebe a na ni se snáší zářící sloup ohně, který - jako kdysi u apoštolů - probudil jejího ducha i tělo k novému životu. Od té doby dokázala jako apoštolové mluvit cizími jazyky a jimi psát, dosáhla obdivuhodné znalosti Písma svatého a pronikla do jeho nejhlubšího smyslu.

Ona dobře zakusila, co vyjadřují slova:

Světlo duši blažící, srdce v tebe věřící rač milostně naplnit.

“Bůh z Boha světlo ze světla, pravý Bůh z pravého Boha.” (Vyznání víry)

“Bůh je světlo a není v něm nejmenší tma. Jestliže tvrdíme, že máme s ním společenství, musíme žít tak, jak žil On.” (1Jan 2)

„Já jsem světlo světa, kdo mne následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“

“Rač světlo v mysli rozžehnout, vlij do srdcí nám lásky proud. Našeho těla slabosti, zhoj silou svojí milosti.” (Hymnus “Přijď Tvůrce Duchu svatý”)

PÁTÝ DEN

Člověk bez tvé pomoci slábne a je bez moci, vše mu může uškodit.

“Co dává život, je Duch, tělo samo nic neznamena. Slova, která jsem k Vám mluvil, jsou Duch a jsou žít. Ale někteří z Vás nevěří ...” (Jan 6,63nn)

Duch Svatý oživuje ... daruje víru. - Jen v Duchu svatém může někdo říci: “Ježíš je Pán.” (1Kor 12,3)

Víra (tvá at) je jednota s Bohem. Žij po vzoru Pána Ježíše, který řekl: “Já a Otec jedno jsme.” (Jan 10,30)

Duch působí jednotu s Bohem. – “Bůh je duch a ti, kteří se mu klanějí, činí tak v Duchu a v pravdě.” (Liturgie:) “Sjednocení ve víře a v jednom Duchu, modleme se...” ... “Jeden Pán, jedna víra, jeden křest. Jeden Bůh a Otec všech, který je nade všechny a působí všechno.” (Efez 4,5) Pros, ať působí „všechno ve všech“!

Duch působí Boží skutky ... “Nezapomínejte na Boží skutky!” (srov. Žalm 65,5 viz Jan 6)

1. Člověk bez tvé pomoci

- bez tebe je ničím, vše je ničím. Je všeobecně známá pravda, že vše, co máme - tělo i duši, svou existenci i život, je od Boha a nikdo nemůže mít ani to nejmenší, co by mu nebylo darováno Bohem. Jako však nemůžeme mít nic bez Boha, tak ani nemůžeme nic uchovat bez

Boha. A jako Bůh vše stvořil z ničeho, tak také vše uchovává z ničeho a činí tak z milosrdenství, aby to nepadlo do propasti nicoty.

Když to platí v přirozeném řádu věcí, oč více to platí v řádu nadpřirozeném. Jako celé stvoření ve všech svých částech, se všemi silami, s celým svým bytím, životem a působením, potřebuje stálou podporu Stvořitele, tak potřebuje i duše pro své nadpřirozené bytí, život i působení, stálou podporu a pomoc - Ducha svatého, který jí vlil tento nadpřirozený život. Jako má tělo skrze duši všechno dobré: život, sílu, krásu, užívání smyslů, a když je duše smrtí opustí, brzy se tělo zcela rozpadne v prach, tak má i duše vše dobré, čím je nadpřirozeně vybavena, od Ducha svatého. Přestane-li ji oživovat, duchovně zemře jako tělo, které opustí duše! Proto se říká v žalmu: **"Když odejmeš svého ducha, pominou a rozpadnou se v prach. Když opět sešleš svého ducha, budou stvoření a obnovíš vzhled země"** (Ž 104, 29-30). *"Sešli svého Ducha, Hospodine, a obnovíš tvář země!"* (Antif.)

2. Tak je tomu i u člověka.

- Ano, ať máš cokoli dobrého ve své duši, nemáš to sám ze sebe, je to štědrý dar Ducha svatého. Proto se táže apoštol: **"Co máš, abys to nebyl dostal?"** - A co říká apoštol, který měl tak výtečné dary, pěstoval tak skvělé ctnosti, vykonal tak veliké skutky - co říká o sobě? (1Kor 15,10n): **"Boží milostí jsem to, co jsem, a jeho milost, kterou mi udělil, nezůstala ležet ladem. Ano, pracoval jsem do únavy, daleko více než všichni ostatní. Vlastně ne já, nýbrž Boží milost se mnou."** A opět: **"Já nejsem v ničem pozadu za těmi nadapoštoly, třebaže sám nejsem nic"** (2Kor 12,11).

Vše dobré, co máme, je od Ducha svatého. Co konáme, je jeho dílo, jak říká apoštol: **"Nikdo nemůže říci: Ježíš je Pán, leč v Duchu svatém"** (1Kor 12,3). - Ano, svou nemůžeme nazvat ani dobrou spásonosnou myšlenku. **"Ne že bychom sami sobě mohli něco přičítat, jako by to pocházelo od nás, ale když na něco stačíme, je to od Boha"** (2Kor 3,5).

To napsal vyvolený, omilostněný apoštol Pavel, skvělý nástroj Ducha svatého. *Pán Ježíš o něm řekl: "On je nástroj, který jsem si vyvolil, on přinese Radostnou zvěst pohanům."* (Srov. Sk 9,15)

Z toho všeho vyvozuje autor Následování Krista: "Ó jak pokorně a skromně musím o sobě smýšlet - jak málo toho dbát, když si myslím, že na sobě mám něco dobrého! Jak hluboce, ó Pane, se musím podřizovat tvým neproniknutelným úradkům, neboť poznávám, že nejsem nic a zase nic. Ó nezměřitelné břemeno! Nepřelavitelné moře, kde na sobě nenacházím nic než ve všem - nic." Kdo je však potom vše, od něhož pochází vše dobré v tobě a kdo působí vše dobré i skrze tebe? Je to Duch svatý.

Ó obejmi ho se slzami vděčnosti za všechno dobré, co máš skrze něho - obejmi ho s posvátnou touhou pro všechno dobro, které máš od něho očekávat - obejmi ho celou silou své duše, jako se ztroskotanec přimkne ke trámu, který ho drží nad vodou. Volej opravdu často a vroucně: **"Nezavrhuj mne od své tváře a svého svatého Ducha mi neodnímej!"** (Žalm 50) Neboť bez tebe mně...

3. ...Vše může uškodit!

Krásně to vysvětluje Následování Krista: "Neexistuje žádná svatost, když ty, ó Pane, odtáhneš svou ruku, nepospěje nám žádná moudrost, když ty ji přestaneš řídit, nepomůže žádná síla, když ty ji nedržíš. Žádná čistota není zajištěna, když tvá svatá bdělost nestojí při nás. Přenechání sami sobě klesáme a hyneme, avšak tebou navštívení se pozvedáme a žijeme. Ze sebe jsme nestáli, tebou však jsme upevňováni, ze sebe jsme vlažní, ale tebou je zapalována naše horlivost."

Tato pravda, že člověk ze sebe nemá nic dobrého a vše dobré mu daroval Bůh a Boží dar trvá v každém okamžiku, že také nejvznešenější ctnosti se zhrouť bez stálé ochrany a pomoci milosti - tato pravda udržovala svaté v hluboké pokoře, takže při veškeré svatosti, již byli

ozdobeni, se neodvažovali nad nikoho vyvyšovat, ani nad velké hříšníky. Ale čím více je Duch svatý zahrnoval svými milostmi, tím hlouběji sestupovali do opravdové propasti pokory, kterou my obyčejní křesťané sotva dokážeme pochopit.

Pravdy, obsažené v tomto rozjímání, nám dávají do rukou klíč, jak lépe chápat tajemství jejich pokory. Kéž se Bohu zalíbí, aby nás v tom trochu prohloubil.

Nyní snad pochopíš sv. Filipa Neri, který dříve než opustil svůj klášter, aby v Římě projednal své záležitosti, mívával ve zvyku vzývat Pána, aby ho neopouštěl, aby se nevrátil domů jako nevěřící. Nyní snad pochopíš, proč se sv. František Borgiaš mohl nazývat s nejvnitřnějším přesvědčením velkým hříšníkem a sv. František z Assisi dokonce největším hříšníkem.

Určitě z toho můžeš odvodit, jak daleko jsou ještě od pravé svatosti ti, kteří si nějak zakládají na své ctnosti.

Vryj si tedy hluboko do srdce tuto pravdu:

Člověk bez tvé pomoci slábne a je bez moci, vše mu může uškodit.

ŠESTÝ DEN

Nikdo nemá větší lásku, než ten, kdo položí život za své přátele. (Jan 15,13a)

Vy jste moji přátelé, když děláte, co Vám ukládám. (Přečti si Jan 15,9-17, na svátek Sv. Matěje - 14. května - všechny texty.)

Jestliže někdo činí vůli mého Otce, je to můj bratr, má sestra i matka. (Mk 3,35)

Boží Láska nás umývá od našich hříchů. Nechej se tedy očistit. "Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl." Petr mu řekl: "Pane, tedy nejen nohy, ale i ruce a hlavu." (Jan 13,8a)

Viny z duší našich smaž a vyprahlá srdce svlaž, raněné rač vyhojit.

1. Viny z duší našich smaž.

Každý slušný člověk chce nosit čistý oděv. Ale co mu to pomůže, když je přitom jeho duše umazaná a znečištěná všemi možnými hříchy! Pomůže mu to ještě méně, kdyby měl čistý oděv, ale ruce a obličej plné špíny.

Kdo však může očistit duše od špíny hříchů? Víme dobře, že apoštol Jan píše: **"Krev Ježíše Krista nás očisťuje od každého hříchu"** (1Jan 1,7). Avšak tato slova lze chápat tak, že krvavé zadostiučinění Kristovo na kříži za hříchy celého světa zasloužilo všem milost ospravedlnění - nikoli však jako by jeho prolitá nejsvětější krev bezprostředně očisťovala hříšné duše. - Kdo však bezprostředně očisťuje duši?

Je to Duch svatý, který nejprve ve svatém křtu omývá duši tak čistě, že se rovná Božím andělům. Bohužel jen málo je těch, kteří si dokáží této první milosti náležitě cenit. Mnozí nevědí, jak je krásná a čistá křestní nevinnost, jinak by ji nikdy neposkvrnili hnusnými hříchy.

„Pokož Vám! Jako mne poslal můj Otec, tak i já posílám Vás.“ Dechl na ně a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého, komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěn nejsou.“ (Jan 20,21-23)

Má tedy ještě Duch svatý nějaký prostředek k omytí a očistění vlastní vinou znečištěné duše? Činí tak milostí pokání. Svou mocnou milostí tluče na srdce hříšníkovo a obnovuje Mojžíšův zázrak na poušti: z tvrdého hříšníkova srdce vyprýští voda - voda hořkých slz lítosti: **"Jeho Duch bude vanout a potekou vody."** (-----)

A co Duch svatý začal v nitru srdce, dokončuje ještě ve svátosti smíření. Přitom opravdu žasneme, jak veliké čistotě a svatosti dokáže Duch svatý pozvednout i srdce propadlá

neřestem. Zde je pravdivé slovo Páně: **"I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělí jako sníh."** (Iz 1,18) Působením Ducha svatého budou slzy lítosti tak žhavé a hořké, že vyčistí všechny skvrny hříchů lépe než jakýkoli louh. Jako srdce Magdalény, do něhož ukládalo špinu sedm d'áblů, očistil tak "andělsky", že byla dokonce hodna poslední léta svého života trávit ve společnosti andělů. Duch svatý vyloudil sv. Janu z Boha po kázání slavného Jana z Avily o hříchu celé proudy slz a tak ho připravil, aby nastoupil cestu světce.

Kéž tento Duch zkroušenosti navštíví i naše srdce a tak je očistí, aby se naplnilo zaslíbení, které Bůh oznámil skrze proroka Ezechiela: **"Vylíj na vás čistou vodu, takže budete očištěni ode všech svých zločinů. Dám vám nové srdce a vložím do vás nového ducha."** (Ez 36,26)

2. A vyprahlá srdce svlaž.

Za časů krále Achaba Bůh jako trest za hříchy, které spáchal král spolu se svým lidem, po tři roky a šest měsíců nedal padnout na pole a louky ani kapku deště. Jaké to bylo sucho! Vše bylo spáleno, stromy bez listí, horko k zalknutí. Dobytek i lidé mizeli, neboť i potoky a prameny vyschly. Až když prorok Eliáš sedmkrát k Pánuúpěl o déšť, nastal jako drahocenný dar nebes tak vydatný déšť, že celá příroda zase ožila, vše se zase zazelenalo, kvetlo a přineslo ovoce.

Viz v tomto obraze stav duše, kterou Duch svatý již dlouho nenavštěvuje nebeskou rosou a deštěm své milosti - vše je v ní suché, mrtvé a zvadlé. Co si duše nashromáždila ve svém dosavadním zbožném životě na zbožnosti, útěše, důvěře v Boha, síle ctností, to v ní zmizelo. Podobá se opravdu půdě bez vody. Může volat se žalmistou: **"Vztahuji své ruce k tobě: jako půda bez vody žízní má duše po tobě."** (Žalm 142,2n) - Sv. Tomáš z Villanovy názorně označuje tuto opuštěnost jako stav, v němž je rozum tupý v chápání božských pravd, vůle v konání dobra jako ochromená, srdce prázdné a vyschlé.

Kdo však může tak vyprahlou duši opět osvěžit, oživit, napřímit?

Jen Duch svatý rosou své milosti nebo dokonce obdivuhodným deštěm milostí, který tu a tam, jakoby rázem, skomírající duši tak osvěží, že se zdá jako proměněná. Boží světci mnoho z jednoho i druhého zakusili: tak sv. Terezie, která dříve než Duch svatý do ní bohatě vylil svou milost, mnoho roků byla ve velkém suchopáru ducha.

Nezmalomyslně tedy ani ty, když ti Bůh pošle takovou zkoušku, neboť on je ten, který vyprahlá srdce svlažuje, a když si budeš opravdu vroucně a vytrvale vyprošovat déšť milostí, jako tehdy vytrvale vyprošoval déšť Eliáš, oblaží tě a zakusíš pravdu Písma: **"Milé je jeho slitování v době tísně jak dešťové kapky za sucha"** (Sír 35,24).

3. Raněné rač vyhojit.

Již v 1. bodě jsi rozjímal, jak je mocná milost Ducha svatého v přetváření hříšné duše v duši čistou, svatou. Ale ne vždy se to děje naráz, naopak většinou jen postupně. Hřích totiž, ač již odpuštěný a vzdálený ze srdce, vždy zanechává všelijaké rány. Jsou to pozůstatky zlých návyků, prudkých vášní, smyslné obrazotvornosti, kolísavosti vůle. Jak dlouho po obrácení se musí často namáhat, bojovat a činit si násilí, aby tyto překážky ctností přemohla! Sama ani není s to prokousat se přes tolik překážek, ale tu jí přichází vstříc Duch svatý jako pečlivý, zkušený lékař a pozvolna léčí jednu ránu za druhou tak, jak je to nejvhodnější pro stav duše. Tak čteme v životě sv. Ondřeje Korsiniho, že ve svém mládí vedl trochu výstřední život, který mu působil i po jeho obrácení všelijaké těžkosti a pokušení. Ale za pomoci milosti to všechno přemohl, zbavil se i pozůstatků dřívějších hříchů a zakusil na sobě, proč vzýváme Ducha svatého jako toho, který svlažuje vyprahlá, zraněná srdce.

SEDMÝ DEN

Bůh chce být v středu mého srdce, aby se tak na mně splnilo ... Ex 16,2-15 "Hle, sešlu Vám, jako déšť, z nebe chléb."

Srovnej, co je zkřiveno, zahřej, co je studeno, a nedej nám zabloudit!

1. Srovnej, co je zkřiveno (na duši)!

Co je neohebnější než lidské srdce, které se oddalo zatvřelosti? Potom můžeme mluvit, napomínat, varovat, vše je marné! Tak byl tvrdošíjný apoštol Tomáš a nechtěl uvěřit ve zmrtvýchvstání Páně. Co to pomohlo, že ho ostatní apoštolé ujišťovali, že Spasitele nejen viděli svýma očima, mluvili a jedli s ním, ale dokonce se jeho oslaveného těla dotýkali a úplně se přesvědčili, že je z masa a kostí. Nevěřil - zůstal paličatý... **Ostatní učedníci mu řekli: "Viděli jsme Pána." Odpověděl jim: "Dokud neuvidím na jeho ruku rány po hřebecích a nevložíím svůj prst na místo hřebů a do boku svou ruku - neuvěřím!"** (Jan 20,25)

Tak může člověk, ovládaný nějakou vášní, hluboce do něčeho zabřednout, co je proti Božímu nařízení a proti spáse vlastní duše, takže se zdá, že není naděje takové srdce obrátit. Většinou je zde vinna skrytá pýcha.

Duchu svatému je však otevřeno každé srdce, jak se církev modlí v jedné modlitbě. On má každé srdce ve své ruce - vede srdce jako potůčky, kam chce. Tak byla kdysi ve Štýrském Hradci jedna velmi pyšná šlechtická dcera, která své srdce úplně oddala světu. Jednou večer, když byl v zámku skvělý ples, zase se marnivě strojila, aby na ni společnost musela dlouho čekat. Konečně se odebrala do sálu s vědomím, že svým zjevem nadchne celou společnost. Náhodou však u vchodu do sálu vzhledla a uviděla nade dveřmi obraz trpícího Spasitele. Tento pohled a hluboký vzdech bylo to jediné, než klesla k zemi. Potom odešla místo do sálu do své komnaty, aby tam mnoho hodin trpce odplakávala svůj svěťácký život. Pak vstoupila do přísného řádu. Hle, jak Duch svatý rychle ohnul, srovnal zkřivené, pyšné smýšlení tohoto svěťáckého srdce!

Dobře víš, že silný drát je opravdu nepoddajný a velmi těžko se dá ohnout. Dáme-li jej však do ohně, změkne a je ohebný, skoro jako nit. *"Oheň jsem přinesl na zemi a jak si přeji, aby už vzplanul!"* (Texty 20.Ne "C")

Tak je tomu i s lidským srdcem, které Duch svatý ohněm své lásky zahřívá nebo dokonce rozžhaví. Ať je jakkoli ztrnulé, změkne a je ohebné.

Duch svatý stačí na každé srdce, proto říká Sírach: **"A srdce všech, vysokých i nízkých, mocně jsem deptala. Co se však nenechá dobrovolně srovnat, bude na konci zlomeno a zahyne."** (-----)

2. Zahřej, co je studeno!

Jestliže jsi někdy promrzl, potom víš, jak je dobře tělu a všem jeho údům, když se zase mohou zahřát. Teplé nohy a ruce, to dělá opravdu dobře. A ještě lépe je srdci, které - když bylo dlouho vůči Bohu chladné a bez citu - opět se rozežřeje a stane sdílnější. Jako příroda na jaře pučí, zelená se a kvete a ptáci zase prozpěvují své staré písně, tak zase vyražejí ctnosti a rozevírají se květy zbožnosti a srdce opět jásá v modlitbě, jak bylo za dobrých časů. **"Sesíláš svého Ducha a jsou stvoření, a obnovuješ tvář země."** (Žalm 10)

Ano, Boží Duch svatý přináší srdci, ve kterém dlouho řádila zima se svým mrazem a ledem, se svými dlouhými nocemi a chladnými bouřemi, skvělé jaro teplem lásky, kterou on vlévá do duše. Právem říká sv. Jan Maria Vianney: "Bez Ducha svatého je vše studené. Kdo tedy pociťuje, že ochabuje v horlivosti, ať rychle začne pobožnost k Duchu svatému, aby si od něho vyprosil víru a lásku. Hle, prožíváte-li usebranost ducha nebo slavíte-li nějaké výročí, jste plni dobrých přání. Tato dobrá přání jsou dechem Ducha svatého, který se vznáší nad našimi dušemi a vše obnovuje, jako v teplém větru taje led a navrací se léto."

Nemysli si však, že se tě Duch svatý zřekl, když se tu a tam do tebe navrátí zimní dny. Neboť jako příroda musí procházet různými ročními dobami, aby prožívala zdravý rozvoj, tak podobně tomu musí být i v duši.

Směle ponech Duchu svatému rozdělování těchto dob. K útěše ti může stačit, že po zimě vždy přichází jaro a léto - tak i po zimě v duši jistě bude následovat jasné jaro a skvělé léto, když se vždy i při citelném ochlazení budeš věrně držet Pána a modlitbou i sebezapíráním v srdci udržovat jiskru Boží lásky, kterou v něm zanechal Duch svatý.

3. A nedej nám zabloudit!

Pro nás lidi není nic snazší, než se mýlit. Sami sobě jsme příliš špatní průvodci: světlo rozumu, které bylo zatemněno dědičným hříchem, se snadno nechá zaslepit, a - co horší - náruživosti nás stále odvádějí ze správné cesty. Tím se stává, že některé srdce pro mylné názory, které do sebe přijalo, aniž to tušilo, všemožně je odváděno z dobré cesty. Jiné zase pro špatný sklon nebo tajnou náruživost se tu a tam mýlí a přitom trvá v přesvědčení, že je na správné a dobré cestě. Ti následují bludné světlo, bludičky, které v temné noci lákají do bažin, z nichž není úniku. Jak mnoho je těch, kteří se domnívají, že jistě krácejí po cestě ctnosti, dokonce podle jejich názorů doufají, že jsou už nedaleko cíle pravé svatosti! Mnozí se zase domnívají, že jejich zbožná cvičení daleko přesahují ostatní úplně mimořádnou zbožností, již se oddávají! A jedni i druhí nastoupili cestu, která je odvedla od pravé ctnosti a zbožnosti - a neobrátí-li se, dokonce je svrhne do záhuby. "Existuje cesta, která se zdá lidem správná, ale její konec vede ke smrti." *Široká je brána a prostranná cesta, která vede k zahynutí, a mnoho je těch, kteří po ní jdou. Jak těsná je brána a úzká cesta, která vede k věčnému životu, a jak málo je těch, kteří ji nacházejí. (Mt 7,13n)*

Kdo však může tyto bloudící, oklamané bludičkami, odvést od jejich rozhodnutí, z jejich nastoupené cesty a přivést je zpět na správnou cestu?

Duch svatý je světlo pravdy. Jedině On dokáže pomýlený rozum tak osvětit a poblouděné, zaujaté srdce tak obrátit, že přijde k sobě a uzná, že se mýlilo. Jedině On nás může ještě svým světlem milosti přivést zpět na správnou cestu. Kolik tedy máme důvodů úpět k němu: nedej nám zabloudit!

Neboť kdo ví, zda také my nepatříme k oněm bloudícím a snad tím spíše, čím méně o tom víme.

To platí zvláště těm, kteří raději vyhledávají mimořádné cesty a obyčejnou cestu podceňují.

"Rád Tě mám, ó Pane, velmi rád Tě mám, svou lásku Tobě vyznávám, jsi mi nejdražší..." (Píseň)

OSMÝ DEN

Jan 17,20-26 (7NeVelik."C") "Aby všichni jedno byli, jako Ty, Otče ve mně a já v Tobě, aby svět uvěřil, že Ty jsi mě poslal"

Kniha "Oheň lásky Ducha svatého" str. 99: "Neslučitelnost duchovního zpěvu se zpěvem lidským."

Rač nás, v tebe věřící, vroucně tebe prosící, dary sedmi podělit! (*Liturgické texty třetí neděle během roku.*)

1. Rač nás, v tebe věřící.

První věřící, kteří v jeruzalémském sále očekávali příchod Ducha svatého, a věřící každé doby mají účast na témže zaslíbení Ducha svatého. Tentýž Duch je zaslíben jim i nám. Všichni, kdo patří Kristu, jsou Kristem samým doporučováni milostiplnému navštívení, péči

plné slitování a útěše Ducha svatého. On proto může a také nás svým navštívením obšťastní. *(Kriste, ať Ti vždy patřím.)*

My všichni jsme údy těla církve a Duch svatý, který církev oživuje, chce dávat život milosti a svého ducha a své nebeské dary všem údům církve - každému z nich podle postavení, které má v duchovním těle církve: **"Jednomu totiž Duch dává dar moudrosti, jinému zase tentýž Duch poskytuje poznání, jinému opět se dostává od téhož Ducha daru víry, jiný má zase od téhož Ducha dar uzdravovat, jiný konat zázračné skutky, jiný promlouvat pod vlivem vnuknutí, jinému je zase dáno, aby dovedl rozeznat, jakým duchem se co nese, jiný může mluvit rozličnými neznámými jazyky a jiný zase má dar, aby uměl vykládat, co tím jazykem bylo řečeno. Toto vše působí jeden a tentýž Duch. On to vhodně přiděluje jednomu každému zvlášť, jak chce"** (1Kor 12,8-11). *Kdo má, tomu bude (při)dáno ... (Mt 13,12) kdo jeho dary všestranně používá. Kdo je nepoužívá, zanedbává, pak ani nedostává...* Proto učí sv. Augustin: "Čím je duše pro naše tělo, tím je Duch svatý pro duchovní tělo Kristovo." *(Pro ty, kteří jsou jeho.)* Tyto dary milosti se ovšem vztahují více na posvěcení jiných než na posvěcování sebe. Jsou však v církvi, která je povolána posvěcovat lidi, a mají velký význam. *Posvěcují i nás, vždyť je to třeba k šíření víry a k posvěcování druhých. Jak by mohl neposvěcený člověk přivádět ke Kristu? – "Posvět se jméno Tvé", které od svého křtu nosíme na čele! (Srov. „Budou hledět na tvář Páně a na čele budou mít jeho jméno. A noc už vůbec nebude, ani nebude třeba světla lampy, protože sám Pán je bude ozařovat a budou kralovat na věčné věky. Zj)*

Jako však Duch svatý rozděluje v takové různosti tento druh darů milosti, tak to činí také s dary milostí, které jsou k vlastnímu posvěcení. A tak má jistě také pro tebe vhodné milosti ve správné míře, ano v určité přemíře připravené, když o ně budeš opravdu naléhavě prosit.

2. Vroucně tebe prosící

- kteří na tobě staví svou naději! Právě jsi rozjímal, jak jistá a radostná naděje naplnila srdce všech, kteří očekávali v jeruzalémském večeradle příchod Ducha svatého. Tato naděje se neztrácela, ani když míjel jeden den po druhém, aniž by dostali očekávané štěstí. Naopak horlivost v modlitbě a důvěřivá naděje stále více vzrůstala, až bylo konečně očekávání splněno netušeně bohatými milostmi.

Tak máš i ty opravdu důvěryhodně očekávat navštívení Ducha svatého. Nepřestávej v horlivé modlitbě a neztrácej naději, i když Duch svatý často nechává na sebe čekat. Spíše zdvojnásob své prosby a naléhání. Když to činíš, již v sobě neseš záruku brzkého a milostiplného navštívení. Neboť kdo to vlastně je, jenž ti dává tak naléhavě žadonit o Ducha svatého, než právě tento Duch svatý, který své vlastní vzdechy nemůže nechat nevyslyšeny. Ještě maličko a přijde ten, který má přijít, a nebude otálet. Nejen to, nýbrž čím déle otálel, čím déle ses vytrvale a horlivě modlil, tím bohatšími milostmi a dary tě zahrne ("odškodní") za všechny námahy čekání.

3. Dary sedmi podělit.

Jak bohatě při svém příchodu rozdělil Duch svatý svých sedm darů mezi apoštoly a první věřící! Jakým světlem moudrosti byli náhle naplněni a jaký hluboký pohled do tajemství víry jim byl udělen! Dar vědy nám dosvědčuje první skvělé kázání bývalého rybáře sv. Petra. Jakou dobrou radu měl Petr po ruce, když ti, kteří byli zasaženi jeho kázáním, se tázali: **"Bratři, co máme dělat?"** (Sk 2,37) A co říci o darech síly, zbožnosti a bázně Boží, které tehdy naplňovaly srdce všech! A jaké štěstí a jaká radost v Bohu, jaký pokoj Boží vešel v onu hodinu do jejich srdcí! Přitom posvátná bázeň Boží vyloučila z jejich srdcí každý strach z lidí. Byl to poklad sedmi darů, který Duch svatý přinesl z nebe apoštolům a ostatním s nimi shromážděnými. Ač tak bohatě na ně vyhlídl své dary, poklad tím vůbec nebyl vyčerpan. Neboť poklady, které rozděluje Duch svatý, jsou a zůstávají nevyčerpatelné jako moře.

Tak čteme v životě blahoslavené Krescencie z Kaufbeuren: o letnicích se jí zjevil Duch svatý a zázračně naplnil její duši svými sedmi dary. Přitom slyšela slova: "Kdo nemiluje nic leč jedině mne, toho upevním v sobě a ve své milosti."

S tímto viděním bylo spjato působení milosti, které nelze vyjádřit slovy, a zanechalo v její duši úplně nové světlo. Jím jí byla odhalena propast její nicoty a navíc byla uschopněna zřetelně pozorovat ve svém nitru všechna hnutí a působení milosti, takže mohla spět obřími kroky k dokonalosti.

I pro tebe je připraven poklad sedmera darů a Duch svatý jej bude volit a správně usměřovat nejen podle potřeb tvé duše, ale mnohé ponechává i tvé volbě. Tak si zvol z těchto sedmi darů ten, po kterém tvé srdce zvláště touží, a vzývej Ducha svatého opravdu vroucně právě o tento dar a uvidíš, jak ochotně Duch svatý vyslyší tvé prosby. Zvláště účinně tak činí u těch, kteří jsou stále ochotni plnit jeho přání po posvěcování duše. "On dá dobrého Ducha těm, kdo ho o to prosí." (Srov. Mt 7,7-11)

Žalm 62,2-9 "Kdo se oddá Pánu, je s ním jeden Duch." (1Kor 6,17) Čti: Žalm 90

"Jako laň dychtí po vodách bystrin..." (Žalm 42) "Jestliže někdo žízní, ať přijde ke mně a pije a proudy živé vody budou tryskat z jeho nitra." To řekl o Duchu, jehož se mělo dostat těm, kteří v něj uvěřili. Dosud totiž nebyl Duch dán, neboť Ježíš ještě nebyl oslaven. (Jan 7,37-39) „Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, já vás obcerstvim..."

"Až zazní hlas zvonů a přijde k nám Pán..." (Píseň)

DEVÁTÝ DEN

Podobenství: O hřivnách (Mt 25,14-30), o nepoctivých služebnících (Mt 24,45-51), A když uděláte všechno, řekněte: "jsme jen neužiteční služebníci, udělali jsme, co jsme byli povinni udělat" (-----), "Jeden Otec měl dva syny ... Synu, jdi dnes pracovat na pole..." (Mt 21,28-32)

Uděl v ctnosti prospěchu, v smrti dodej útěchu a dej v radost věčnou vjít! Amen.

1. Uděl v ctnosti prospěchu.

Dary a milosti Ducha svatého nám ještě nepřinášejí zásluhy, spíše nám ukládají těžkou odpovědnost: dobře jich užívat a nezakopat tento nejdrahocennější poklad. Jejich dobrým užíváním a cvičením ctností rozmnožíme tento poklad, který pak přináší bohatá "procenta" zásluh.

A kdo tě vede k dobrému využívání tohoto pokladu? Kdo je ti nápomocen při pěstování různých ctností? Je to tentýž Duch svatý, který v nás působí, že chceme i konáme. Ano, on ve své dobrotě a starostlivosti o tvou spásu přizpůsobuje svou pomáhající milost tvé slabosti a tvé neschopnosti tak, že nikoli těžce, ale dokonce rád a s plesáním odpovídáš na jeho pozvání milostí k pěstování hned té, hned oné ctnosti. Jeho dílem je tedy každé ctnostné dílo, které konáš. Takže musíš vždy, se Sv. apoštolem Pavlem, říkat: Nikoli já, nýbrž Boží milost se mnou! ("Ne já, ale Ty.")

Když jsi tedy bohatý na zásluhy ctností, bohatý na víru, ozdobený čistotou, vyzkoušený v mírnosti a trpělivosti, horlivý v modlitbě, obětavý v lásce k bližním, komu máš za to vše být vděčný? Duchu svatému! Bohatá zásluha ctnosti je darem jeho milosti! Jan 15,9-17 *komentář na Sv. Matěje V.lekcionář 14. května.*

2. V smrti dodej útěchu

- uděl blaženou smrt! Blažený konec je korunou ctnostného života, zajištěním všech zásluh, poslední kámen darů milosti pro tento pozemský život. Ale jak chápat tak velkou, láskyplnou, mateřskou péči ze strany Ducha svatého v blaženém konci?

Tak se uzavírá obdivuhodné milostné vedení duše Duchem svatým během celého jejího pozemského života. Neboť je-li pravda, že: "Jak člověk žije, tak umírá", potom je celý život člověka se vším, co v sobě uzavírá, významný pro blažený nebo nešťastný konec - smrt.

Duch svatý, jenž ti chce připravit blaženou smrt, směřuje k tomu celým svým vedením milosti, nabízí ti včas milost opravdového obrácení, uděluje sílu houževnatě odporovat pokušení, učí tě modlit se, abys nepodlehł na cestě ctnosti, vlévá ti mnohotvárnou útěchu, aby tě neomrzelo pro utrpení a starosti tohoto života konat dobro, vede tě naprosto mírně, jemně a mocně vzhůru od ctnosti ke ctnosti a řadí tak jeden den milosti k druhému, až konečně poslední den tento zlatý řetěz uzavře. A jak se Duch svatý stará i o tento důležitý závěr! Napíná-li zde ďábel všechny své síly a lest, aby omilostněnou duši oklamal ještě v posledním okamžiku, svedl k pádu, tak je Duch svatý daleko starostlivější, aby po životě zbožného křesťana následovala blažená smrt. Je blažená, když se při umírání opravdu vyjadřuje víra, naděje a láska, jakož i jiné křesťanské ctnosti, když je smrt věrným odleskem zbožného života. Je to drahocenná smrt, blažený konec, nebeský závěr pozemského života, je to poslední a nejnádhernější milost Ducha svatého. Ó jaká dobrota, péče, obdivuhodné vedení od začátku života až k blaženému konci! **"Ved' mě, Pane, po své cestě a budu kráčet v pravdě!"** Jak končí Žalm 16: **"Ukážeš mi cestu k životu, u tebe je hojná radost, po tvé pravici je věčná slast."**

Ukaž mi své cesty Hospodine a pouč mě o svých stezkách. Ved' mě ve své pravdě a uč mě, neboť ty jsi Bůh, můj Spasitel. (Žalm 24,4nn)

3. A dej v radost věčnou vjít!

- To je poslední cíl Ducha svatého při vedení duší. Zde je chce učinit opravdu svatými, aby je tam mohl učinit opravdu blaženými. Zde jim nabízí světlo milosti, tam světlo slávy. Zde je skrytým Hostem duší, tam jsou duše jeho hosty, které sytí blažeností bez konce. Duch svatý je opravdu blažeností nebo jako dech lásky Otce a Syna, dokonce jejich slastí, radostí a blažeností. V něm požívá Otec a Syn zároveň nekonečné štěstí božské podstaty. Tak je to Duch svatý, který i nás v nebi oblažuje.

"Boží láska je nám vlita do srdcí skrze Ducha svatého, který v nás bydlí." (Řím 5,5) - Lásku, kterou zde vléval do našich srdcí, promění tam v moře blažené lásky. Radost, kterou nám zde vléval zbožností, tam vyzáří v nebeskou slast. Pokoj srdce, který jsme zde skrze něho prožívali, dokoná se tam v nevýslovném štěstí věčného pokoje v Bohu. Tam Duch svatý, na něhož touží patřit andělé, nás bude objímat celou svou láskou a učiní nás zcela "opilými" v tomto moři lásky - opilými blažeností a slastí.

Proto je krásný a správný nápis na jednom hrobě v katakombách v Římě: Vive in Spiritu Sancto - Žij v Duchu svatém. Ovšem tělo, které v pozemském životě sloužilo Duchu svatému za chrám, nebude zapomenuto. Apoštol nás ujišťuje: **"Když ve vás sídlí Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše Krista, probudí k životu i vaše smrtelné tělo svým Duchem, který ve vás sídlí"** (Řím 8,11). - *Následování Krista je život v Duchu svatém.*

Budu velebit Tvé jméno, můj Bože, králi! – Každý den Tě budu velebit a chválit Tvé jméno po všechny věky. – Veliký je Hospodin a vši chvály hodný, jeho velikost je nevýstižná!

Chválím Tebe, Pane můj, - chválím Tebe, můj Ježíši, - protože Ty, Ty jediný, - Ty jsi hoden uctívání...

Tím bude dílo Ducha svatého dokončeno.

Dílo, které však bude trvat věčně,
bude věčně obšťastňovat,
bude věčně oblažovat.

Potom budeš vidět
a budeš žasnout,
budeš jásat
v Duchu svatém
bez konce,
neboť tam existuje
radost bez konce !

Přijď již, Duchu Boží, přijď, když Ti teď nabízím své srdce. (Píseň)

Duch je pravda. Duch je život. Život v Duchu je život v Pravdě a ve svobodě, kterou Pravda poskytuje. "Poznejte Pravdu a Pravda z vás učiní lidi svobodné." (Jan 8,51)

Podle toho poznáme, že jsme v Něm, že jsme přijali jeho Ducha. (2.čtení breviář 5.ÚtVelik)

"Dar moudrosti, rozumu, rady, síly, umění, nábožnosti a bázně Boží." (Iz 11,2) Čím se projevuje Kristův Duch? Blahoslavenství - "sůl země, světlo světa". (Mt 5,1-16)

(1Jan 2,15) "Nemilujte svět, ani to, co je ve světě. Miluje-li kdo svět, Otcova láska v něm není."

Prosme Pána Ježíše: (Přímlyvy)

- 1) *Aby naše srdce učinil schopnými přijmout Ducha svatého.*
- 2) *Aby nám Ducha sv. udělil a v nás tři Božské ctnosti – víru, naději a lásku rozmnožil a posilnil.*
- 3) *Aby nás skrze Ducha sv. osvětil, řídil, vedl a posvětil.*
- 4) *Aby naše srdce láskou Ducha svatého roznítil a nás hlubokou pokorou, mírností, odevzdaností, silou a svatostí naplnil.*
- 5) *Aby nám sedm darů Ducha sv. – moudrosti, rozumu, rady, síly, umění, nábožnosti a bázně Boží – udělil, vše dobré propůjčil a zlé odvrátil.*

MODLITBA ZA SEDM DARU DUCHA SVATÉHO

Přijď Duchu **moudrosti** a posvěť náš rozum, abychom stále jasněji poznávali Kristovo učení, zapal naše srdce, abychom se radovali z jeho velikosti a krásy, posilni naši vůli, abychom podle něho stále dokonaleji žili.

Přijď Duchu **rozumu** a nauč nás veškeré pravdě, abychom (alespoň trochu) pochopili, jaká je šíře a výše, hloubka a délka nekonečné moudrosti a vědomosti Boží.

Přijď Duchu **rady** a nauč nás v každé životní situaci správně se rozhodnout pro to, co je ke cti a slávě Boží a co

prospěje ke spáse našich duší.

Přijď Duchu **síly** a posilni naši statečnost a odvahu,
abychom se nebáli překážek a s tvou pomocí vykonali to, co
Bůh od nás žádá.

Přijď Duchu **umění** a nauč nás správně rozeznávat
stupnici dober, abychom pro dobra menší neodmítli dobra
vyšší, pro dobra hmotná dobra duchovní.

Přijď Duchu **zbožnosti** a prohlub v nás synovskou důvěru
v Boha, zdokonaluj v nás dar modlitby jako
rozmluvu s Bohem, abychom se k Bohu obraceli vždy rádi,
upřímně, často a s největší důvěrou.

Přijď Duchu **bázně** Boží, a zbav nás všeho lichého strachu
před pošetilými názory lidí, abychom tím živěji pocítili
strach před hříchem a před vším tím, co odvádí od lásky
k Bohu.